[p.284]

Terug naar Troje

De legendarische strijd om Troje is voor de westerse cultuur misschien wel het archetype van oorlog. Vanaf Homerus' *Ilias* speelt deze oorlog een hoofdrol in onze
[p. 285]
collectieve verbeelding en omgang met het verleden. Met recht spreekt Vic De Donder van ‘de machtigste mythe van Europa’.

Zijn aantrekkelijk vormgegeven boekje over Troje opent met een vlot geschreven stuk over de door Schliemann opgegraven ‘schat van Priamus’ en een uitvoerige samenvatting van het hele Troje-verhaal. Wie daarna echter diepergravende beschouwingen over het functioneren van de mythe verwacht, komt bedrogen uit. De auteur beperkt zich wat dit betreft tot een snelle wandeling door de literatuurgeschiedenis. Zo krijgen de drie Griekse tragici (Aeschylus, Sophocles en Euripides), toch bepaald geen onbeduidende namen als het om de mythe van Troje gaat, samen slechts twee bladzijden.

‘Dieper gegraven’ wordt er wel, maar dan eerder letterlijk: De Donder heeft duidelijk de grootste affiniteit met de archeologie. Vanaf blz. 99 gaat het zelfs alleen nog maar over de opgravingsgeschiedenis van de stad. Daarvan krijgen we een gedegen en actueel overzicht, maar het is de vraag of de gemiddelde lezer daarop zit te wachten. De niet minder dan *elf* verschillende lagen in de opgravingen maken de zaak er bovendien niet eenvoudiger op.

Het boekje is met enthousiasme geschreven en bij vlagen boeiend, bijvoorbeeld als het over Schliemann gaat. Helaas bevat het nogal wat belegen waardeoordelen. Zo heet de *Ilias* nog doodleuk: ‘een van de machtigste scheppingen van [...] het universeel menselijke genie’ (blz. 53) en zijn Vergilius' verzen ‘onvergetelijk’ (blz. 67). Verder is de Vlaamse stijl ongetwijfeld een struikelblok voor Noord-Nederlandse lezers. Kortom, een nuttig werkje, maar ook een beetje een gemiste kans.

□ Vincent Hunink

Vic De Donder, *Troje. De machtigste mythe van Europa*, Pelckmans, Kapellen, 1996, 176 blz., 790 fr.